

som en Bestemmelse, der skulde opfyldes. Efterat jeg har indrømmet alt dette, skal jeg afvente de Anker, der ellers maatte blive førte mod Beslutningen.

Jeg skal nu tillade mig ganske kort og simpelt at fremstille for det høitærede Thing, hvorledes denne Sag staaer, og hvorfor jeg har troet, at det vilde være fordeeltigt at gaae den Vej, som jeg tilligemed 17 andre Medlemmer har antydet. Sagen staaer saaledes, at der er 2 Lønningslove, som ere forelagte af Regjeringen og i alle deres væsentlige Punkter vedtagne af Thingene. Af disse to Lønningslove er den ene kommet i Orden og tilsendt bragt; ved den anden derimod er der den Vanskelighed, at vi have villet indsætte to Paragrapher, som Regjeringen har modsat sig. Den om de geistlige Embeders Besættelse antager jeg ikke, at Thingets Fleertal strengt vil holde paa, naar de have faaet den saakaldte juridiske Paragraph. (Stemmer: Jo!). Jeg antog, at man havde fundet sig i at nøies med den juridiske. Da nu Landstinget ikke vilde gaae ind paa, hvad der var vedtaget af Folkethinget, saa kom vi til det, vi kalde en Forligelseskommission. Men 5 Medlemmer af Folkethinget stode skarpt mod 5 Medlemmer af Landstinget, og der kom altsaa ikke noget Forlig istand. Da det nu maa anses for ønskeligt, at vi kunde forenes om at faae denne Lønningslov frem, uden egentlig at opoffre Noget, saa har jeg tilladt mig tilligemed flere ærede Medlemmer at foreslaae den foreliggende Beslutning. Og hvorledes stiller da Sagen sig? Dersom vi vilde negte Beslutningen og strengt holde paa, saaledes som af Udvalget er foreslaaet, at sætte den saakaldte juridiske Paragraph ind i Loven, saa er jo Følgen den, at Loven ikke kommer ud; men naar Loven ikke kommer ud, saa faae vi jo heller ikke den juridiske Paragraph; det er dog klart. Altsaa er Paragraphen afgjort med Loven. Men naar Loven ikke kommer ud, skulle vi jo have til Forhandling en Lov om det saakaldte Dyrctidstillæg. Nu kan jeg ikke nægte, at jeg vilde finde det ret consequent, om Thinget sagde: Nei! Lønningsloven har Regjeringen haadt det i sin Haand at acceptere; vi

vare enige i den; vilde Regjeringen ikke, at Paragraphen om de juridiske Embedsmænd blev sat ind i Loven, skjøndt Alle, baade Landstinget og Regjeringen, ere enige om, at selve Reformen bør gjenneføres; det er blot Maa den, under hvilken den skal træde ilive, der strides om (Tscherning: Nei! det er Virkeligheden). Det er Formen, der strides om; jeg gaaer efter afgivne Erklæringer og efter hvad der foreligger og indlader mig ikke paa at opfinde Grunde, som jeg ikke veed, om ere berettigede eller ikke; at kaste en saadan Skygge paa Regjeringen, derpaa indlader jeg mig ikke. Jeg siger altsaa: Det var at vente, at naar denne Lønningslov kom til Forhandling i et Fællesudvalg, at man da i Consequents med, hvad der er skeet, vilde sætte sig imod den, og det er ogsaa skeet; den Række af Endringsforslag, som er stillet af Fællesudvalget, viser det. Altsaa, efter den Uenighed, der foreligger, vil Loven efter al Rimelighed blive gjenneført paa en saadan Maade, at Regjeringen ikke modtager den. Hvad saa? Jeg antager ikke, at Ministeriet derfor gaaer af — jeg har idetmindste ikke hørt Noget om det — men antager snarere, at vi gaae af (Stemmer: Ja!). Man svarer saa freidigt Ja; men jeg vil dog henstille til de ærede Medlemmer, om de virkelig troe, at det for Landets Vel og Forretningernes gode Gang var ønskeligt nu, da der kun er eet Aar tilbage af Valgperioden, at vi blive opløste og der fremkaldtes de Bevægelser, som ere forbundne med nye Valg, navnlig naar de ere en Følge af en Opløsning. Jeg troer ikke, at det er ønskeligt. Det er, saaledes som Sagen nu stiller sig, derfor min Mening, at dersom vi ville undgaae Striden om den saakaldte Dyrctidslov, dersom vi skulle have Lønningsloven ud, som alle Parter iøvrigt ere enige om, og dersom vi uden videre Forstyrrelse skulle faae Ende paa Forretningerne, at der da ikke er noget Bedre for os end at vedtage Beslutningen. — Jeg skal, hvad selve det omtvistede Punkt angaaer, tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad Forskjel der er imellem, om vi vedtage Lønningsloven med den juridiske Paragraph, eller vi vedtage den foreliggende Beslutning. Forskjellen er den, at man i første Tilfælde sætter